

Η ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ

ΤΟ λητρουβιό δουλεύει νύκτα μέρα·
είναι σωδιά μεγάλη, πανηγύρι·
οί χωρικοί, 'ς τὸ πόδι ἀπ' τὴν ἐσπέρα,
φέρνουν πλῆθος καρπὸ γιὰ τὸ πιεστῆρι.

Γύρω τριγύρω τ' ἄλογο γυρίζει
καὶ δέρνει τὸ σχοινὶ πρωὶ καὶ βράδυ·
ὁ στρίφτης τρίβει τὴν ἐλῆὰ ποῦ τρίζει,
καὶ κάτω στάζει καθαρὸ τὸ λάδι.

Εἶναι Γεννάρης, δυνατό τὸ ψῦχος,
κ' ἔξω σφοδρὸς ὁ ἄνεμος κτυπιέται·
μιᾶς καμπάνας ἐκεῖ γροικέτ' ὁ ἦχος
κι' ὀλόρθος ὁ καθεὶς σταυροκοπιέται.

'Σ τὴν κάππα του κλειστὸς ὁ λητρουδιάρης
ὅλος ἐκεῖ 'ς τὰ κέρδη του προσέχει.
Εἶν' ὁμορφος, κομψὸς, μὰ κατεργάρης,
ποῦ τῆς καρδιάς αἰσθήματα δὲν ἔχει.

Μιά κόρη ἀπ' τὴν θύρα τὸν κυττάζει
μὲ προσοχή, μ' ἀγάπη, μὲ λατρεία,
δακρύζει μυστικά κι' ἀναστενάζει
καὶ φεύγει μὲ καῦμὸ κι' ἀπελπισία.

Συχνὰ ἡ ξανθοῦλα πάλ' ἐκεῖ γυρίζει,
θερμὰ τὸν ἐραστὴ κυττάζει πάλι,
ἀναστενάζει πάλι καὶ δακρύζει
καὶ πάλι φεύγει ἐκεῖθε ἀγάλλι ἀγάλλι.

Γνωρίζει ὁ νεὶὸς ποῦ μέσ' ἔς τὰ σωθικά της
τὸν καρπὸ τῆς ἀγάπης του φυλάει,
ἀλλὰ δὲν συλλογιέται τὰ δεινὰ της,
ὅλα τὰ περασμένα λησμονάει.

ἽΣ τὸν κόσμον ἡ ὀρφανούλα πλεὶὸ κανένα
δὲν ἔχει τὴν τιμὴ της νὰ ἐκδικήσῃ·
καὶ γιὰ τοῦτ' ὁ σκληρὸς, εἰς τὰ κρυμμένα,
ἐπῆρε θάρος νὰ τὴν ἀπατήσῃ.

Τέλος ἦλθ' ὁ καιρὸς κ' ἡ προδομένη
ἐγέννησ' ἀγγελόμορφο παιδάκι,
κι' ἀπὸ τὰ σπλάχνα τὰ θλιμμένα, βγαίνει
τὸ γάλα της πικρὸ σὰν τὸ φαρμάκι.

ἽΠλανιώτουν ἡ φτωχὴ μὲ τὴν ἐλπίδα
νὰ ἰδῇ τὸν λατρευμένο της νὰ φθάσῃ,
νὰ τῆς χαρίσῃ μιὰ φωτὸς ἀχτίδα,
καὶ τ' ἄμμοιρο παιδί του ν' ἀγκαλιάσῃ.

«Ἐλα γλυκειά μου ἀγάπη, ἔστην ἐρμιά μου,
ἀπὸ τρέλλα σκληρὴ νὰ μὲ γλυτώσῃς,
ἔλα γύρισ' ἐδῶ ἔς τὴν ἀγκαλιά μου,
τ' ἀφράτο σου παιδί νὰ καμαρώσῃς.

«Τὸ παιδί, ποῦναι τ' ἄνθος τῶν φιλιῶν μας
τὸ φῶς ποῦ τὴν ἀγάπη μας χρυσώνει,
τὸ βλαστάρι τοῦ σπόρου τῶν καρδιῶν μας,
ὁ δεσμὸς ποῦ γιὰ πάντα μας ἐνώνει.

«Σὺ ποῦ μοῦ'πῆρες, ἄκαρδε, τὴ νειότη,
τὴν αὔρα τῆς ζωῆς καὶ τὴν ψυχὴ μου,
ταῖς ἀδολαῖς χαραῖς καὶ τὴν ἀγνότῃ,
καὶ μ' ἄρπαξες σὰν κλέφτης τὴν τιμὴ μου,

«Έλα, γύρισ' ἐδῶ 'ς τὸν ἔρωτά μου
 μὲ τὰ οὐράνια φιλιὰ νὰ μὲ δροσίσης,
 ἔλα ν' ἀνοιξης πάλε τὴν καρδιά μου,
 νὰ μοῦ δώσης πνοή, νὰ μ' ἀναστήσης !

«Α, μὴ σκληρὰ μὲ παραιτῆς μ' ἀπάτη,
 τὸ στεφάνι ποῦ μοῦταξες θυμήσου,
 ὅταν μ' ἔρριξες θῦμα 'ς τὸ κρεβδάτι
 μὲ ὄρκους 'ς τὸν Θεὸ καὶ 'ς τὴν ψυχὴ σου !...»

Ἄλλ' ἀνώφελα ἡ μαύρη περιμένει
 νὰ γυρίσῃ 'ς τὰ πρῶτα ὁ λατρεμένος.
 Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ρωτᾷ . . . τέλος μαθαίνει
 ὅτι ὁ φονεῖας τῆς ἡτο . . . παντρεμένος !

Μὲ τ' ἀκροῖβὸ παιδάκι 'ς τὴν ἀγκάλῃ,
 παίρνει μαζί μιὰ ξέστα καὶ πετάει,
 καὶ 'κεῖ 'ς τὸ λητρουδιὸ. μ' ὀργὴ μεγάλη,
 'ς τὰ πόδια του τὴν ρίχνει καὶ τὴν σπάει.

Ἦταν ἐκείνη μιὰ φρικτὴ κατάρα :
 «ἔτσι ἀστραπὴ τριγύρω του νὰ σπᾶσῃ.»
 κι' ὁ κακοῦργος ἐσκέφθη μὲ τρομάρα
 τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ποῦ θὰ τὸν φθάσῃ.

Ἀλλὰ γι' αὐτὴν οὔτε ματιὰ δὲν ἔχει ! —
 Καὶ τώρα ἡ δυστυχὴς τί πλειὰ νὰ κάμῃ ;...
 Σφίγγει 'ς τὸν κόρφο τὸ παιδάκι, τρέχει.
 καὶ χάνεται μ' ἐκεῖνο 'ς τὸ ποτάμι.

Ἐν Κερκύρα, 1894.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

